

Tuần Báo Vô Vi

26 tháng 4 năm 2020

Số 496

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Sức ép nguyên khí Trời Đất do đâu hình thành?
- 2) Trên đường phản hồn về quê thì phải chịu vất vả tại sao?
- 3) Cương quyết tu tiến có hữu ích gì không?
- 4) Thành tâm tu tiến có hữu ích gì không?
- 5) Từ bi giúp đỡ người lâm nạn có hữu ích gì không?
- 6) Làm sao phòng chống bệnh nan y?
- 7) Muốn được tự vui thì phải làm sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Montréal, 07-07-2002 8 : 55 AM 1) Hỏi: Sức ép nguyên khí Trời Đất do đâu hình thành? Đáp: Thừa sức ép nguyên khí của Trời Đất do sự tự nhiên và hồn nhiên của Trời Đất hình thành. Kệ : Quy nguyên thức giác tự hình thành Cải tiến tâm linh có dịp may Đại tạo chơn hành duyên đạt thức Thành tâm hướng thượng tự hành xuyên.	Montréal, 08-07-2002 3 : 20 AM 2) Hỏi: Trên đường phần hồn về quê thì phải chịu vất vả tại sao? Đáp: Thừa trên đường phần hồn về quê thì phải chịu vất vả căn cứ theo luật nhân quả mà tiến tới. Kệ : Đến đi cũng phải tự xa rời Có có không không khắp các nơi Học hỏi không ngừng tự tránh rời Quy nguyên thiền giác tự phân lời.
Montréal, 09-07-2002 7 : 50 AM 3) Hỏi: Cương quyết tu tiến có hữu ích gì không? Đáp: Thừa dứt khoát tu tiến rất hữu ích cho tâm lẫn thân. Kệ : Dứt khoát tu tiến dễ đạt duyên Thành tâm tu tiến chẳng gieo phiền Dở hay cũng tiến tùy duyên độ Tĩnh trí an tâm tự giải phiền.	Montréal, 10-07-2002 2 : 18 AM 4) Hỏi: Thành tâm tu tiến có hữu ích gì không? Đáp: Thừa thành tâm tu tiến sẽ có nhiều cơ hội hơn. Kệ : Thành tâm tu tiến nhiều cơ hội Thức giác bình tâm chẳng tự thôi Chuyển biến không ngừng duyên tự thức Bình tâm tu tiến tự hành thôi.
Montréal, 11-07-2002 9 : 45 AM 5) Hỏi: Từ bi giúp đỡ người lâm nạn có hữu ích gì không? Đáp: Thừa từ bi cứu giúp người lâm nạn rất hữu ích cho tâm lẫn thân. Kệ : Giúp người lâm nạn tâm thân tiến Cởi mở tâm tư tự giải phiền Tận độ thực hành tâm trí triển Giải phần mê chấp tự mình yên.	Montréal, 12-07-2002 4 : 55 AM 6) Hỏi: Làm sao phòng chống bệnh nan y? Đáp: Thừa phải vui lúc nào cũng như không bệnh tật. Kệ : Lúc nào cũng thấy tự an vui Khỏe mạnh an vui cảm thức mùi Giải tiến không ngừng tâm tự quý Khai thông tự thức tự an vui.
Montréal, 13-07-2002 8 : 00 AM 7) Hỏi: Muốn được tự vui thì phải làm sao? Đáp: Thừa muốn được tự vui thì phải tự tu thì mới đạt được sự quân bình của nội tâm. Kệ : Biết đất biết trời tự an vui Tự tu tự tiến rõ chơn mùi Thành tâm thực hành rõ chơn lời Điểm giới phân minh tiến kịp thời.	

QUY TÂM (tiếp theo)

...

Cảnh đời từ trước tới sau

Nằm trong mâu thuẫn khổ đau hoài hoài

Đó. Khi các bạn thấy rõ rằng cảnh đời từ trước tới sau nằm trong mâu thuẫn nè, khổ đau hoài hoài. Đó, nói vậy mà không phải vậy; rồi cứ lặn dận, lao đao hoài; là chi? Là cái cội lừa lọc mà để khai triển tâm hồn của nhơn sinh. À. Cho nên, chúng ta không nên bận tâm; cái gì rồi nó phải yên. Rốt cuộc rồi chúng ta phải lấy trời làm nhà, lấy đất làm giường; thì đâu có sợ cái gì mà động loạn! Bất cứ cái gì xảy đến cũng là không có tiêu diệt được cái tâm hồn của chúng ta; cái thể xác của chúng ta eo hẹp một chút, không nghĩa lý gì. Nhưng cái tâm thức của chúng ta đã tu, hướng về Vô Vi, thì khai triển tới thanh nhẹ vô cùng, không có bao giờ chúng ta bị lệ thuộc bởi những sự động loạn bất chánh.

Ban hành luật lệ tự đây

Buộc ràng trong cảnh tứ thầy đấu tranh

Đó, cái luật lệ hiện hành các bạn thấy không? À, thì phải lệ thuộc, nếu các bạn cần cái đó phải lệ thuộc cái đó; cái cảnh tứ thầy mà thôi. Chớ còn cái cảnh tự do Vô Vi đời đời bất diệt, đó là do sự hành triển của chính mình mà thôi; không có lệ thuộc! Cho nên, các bạn tu mà còn lệ thuộc nữa và còn sợ cảnh đời nữa thì các bạn chỉ dung dưỡng cái phàm tánh của các bạn mà thôi. Đừng có mang cái danh Vô Vi uống lắm, Vô Vi là không có dùng phàm tánh, phải khai triển vô cùng; không có lệ thuộc. Cho nên, chúng ta ở nơi nào chúng ta cũng sống với Thượng Đế, sống với sự thanh cao bên trong của chúng ta mới tiến hóa.

Chẳng mình đường lối tự hành

Luật Trời có sẵn tâm thanh chẳng hòa

Đó, người đời tự ràng buộc rồi nó không có mình được cái đường lối tự hành, nó không biết làm sao khai triển chính nó. Nó nhờ cặp mắt thấy đó, rồi nó rước sự động loạn vô để kèm chế nó mà thôi. Còn đây là chúng ta tu, là khai triển bên trong, chúng ta có đường lối rõ ràng: chúng ta có Soi Hồn, có Pháp Luân, có Thiền Định là có đường lối rõ ràng, khai triển thượng, trung, hạ; chớ không phải làm một giới mà bỏ một giới.

“*Luật Trời có sẵn tâm thanh chẳng hòa.*” Đó, cái luật Trời thì có sẵn đó, nhưng mà cái tâm thanh con người không có hưởng thượng, lấy gì thanh? Thì làm sao hòa được? Không có hòa thành ra cứ động loạn sân si, nhiều khi anh em bạn đạo trong cái nhóm rất nhỏ nhỏ thôi, để thí nghiệm, Thượng Đế đã thí nghiệm các nơi, các tôn giáo, các hội hè, đều ở trong cái sự bất đồng, bất đồng với nhau vì cái tâm eo hẹp mà thôi, không hiểu nó đang sống với sự cao siêu lớn rộng của Thượng Đế đang ban cho nó có cơ hội để tự sửa tự tiến, mà nó không biết; mà nó chỉ sống trong sự eo hẹp, cạnh tranh, sân si, nhỏ mọn, vì cái giới ngũ hành, ba đồng tiền đó mà lộn xộn với nhau, trí óc không an.

Đó, các tôn giáo ở tại thế cũng vậy, rồi đâm ra, la ra luật lệ buộc lấy nhau. Chớ mọi người mà giữ cái tâm chánh đó thì không có xài cái luật lệ thế gian làm gì, luật Trời còn quan trọng hơn; cái luật lường gạt rồi sẽ bị cái gì? Các bạn xem “*Địa Ngục Du Ký*”, các bạn thấy rằng địa ngục nó rất công bằng; mà các bạn rơi vào cái điểm nào thì cái điểm đó nó sẽ trị các bạn rõ ràng. Chính mình tạo cơ hội để trị mình, rồi học hỏi mới tiến hóa. Đó, khi mà chúng ta thấy cái hồn của chúng ta bất diệt, thì chúng ta không nên chậm trễ nữa; càng chậm trễ thì càng đau khổ hơn! Thì chúng ta phải trở về với thanh cảnh của nội tâm, sửa mình tiến hóa. Đừng có dùng cái tâm tà:

Tà tâm phục vụ ta bà

Bất minh hồn vía bất hòa nơi nơi

Đó, cái tà tâm thì phục vụ ta bà, thấy làm này, làm kia, làm nọ, ào ào suốt ngày; mà kết luận các bạn nằm đêm, coi thử các bạn làm được cái việc gì? Không ra cái lẽ lối gì hết.

“*Bất minh hồn vía mà bất hòa nơi nơi.*” Không biết hồn ở đâu, vía ở đâu; rồi ở chỗ nào mình cũng không thấy thích hết. Tại sao? Mình vun bồi cái tự ái, rồi mình sống trong cái chỗ eo hẹp. À! Dưỡng cái khôn. À! Tưởng ta khôn lắm, ta lánh cái dại. Ta học cái lười biếng, chậm trễ! Bất minh hồn vía, mà bất hòa nơi nơi, không có chỗ nào tiến tới được; chỉ kẹt mà thôi.

Cho nên nhiều người tu nhiều năm rồi, cũng vẫn là kẹt không hiểu cái đường lối tiến, dừng ra sao. Bì Trí Dũng thường nói giữa đôi môi mà không biết

thực hiện, rồi đâm ra tạo cái cảnh sợ sệt cho nội tâm chậm tiến, yếu hèn không tiến nổi. Tự giam hãm lấy phần hồn, rồi làm sao tiến lên? Tôi hỏi các bạn không có cương quyết thì làm sao các bạn tự vượt qua khỏi cái thể xác này mà để tiến tới trung thiên thế giới, cảnh ma quỷ, cảnh đó còn cảnh thử thách, nhiều cảnh. Thì chúng ta phải học dũng, chúng ta mới tiến tới được, nếu các bạn không học dũng, các bạn chỉ ở đó mà thôi.

Các bạn còn sợ ma, sợ quỷ, là các bạn là ma, là quỷ, mới sợ ma sợ quỷ! Còn các bạn ở thanh cao, các bạn đâu có sợ cái đó, làm gì đá động các bạn được? Cho nên, tôi đã xác nhận rằng hồn của các bạn là bất diệt, không còn chậm trễ nữa, phải sửa mình để tiến hóa, không còn sợ một cái gì bằng mình thiếu thanh tịnh.

Cho nên chúng ta có cơ hội để sửa, trở về với thanh tịnh thay vì động loạn. Thì cái phương pháp khứ trước lưu thanh của chúng ta sẽ lưu lại, và sẽ cứu vãn tình thế chậm trước của các bạn. Không nên vì cái ngoại cảnh mà đem lại cái sự đau khổ của nội tâm, và sự trần trước có thể xâm chiếm tâm linh của chúng ta, làm cho cái cơ tạng của chúng ta ở trong đó nó có nhiều sanh linh, “Vạn linh hợp nhất chi nhơn,” mới thành con người, mà chúng ta đã là chủ trị sanh linh trong cái cơ thể này.

Nhưng mà chúng ta đem lại cái

Sanh linh đau khổ đời đời

Vì tâm bất chánh khó rời tham sân

Chúng ta tạo cho cái sanh linh trong cái cơ tạng này nó bất ổn, đau khổ đời đời, vì tâm chúng ta bất chánh.

“Khó rời tham sân.” Đó, cái tham sân mà các bạn nghiền ngẫm, các bạn bây giờ bảy tám chục tuổi rồi các bạn còn vun bồi trong sự tham sân mà thôi, giải thoát không nổi.

Các bạn bình tâm một chút các bạn thấy rõ chính mình còn tham sân, vì sao? Vì mình không chịu buông bỏ cảnh trần, không chịu buông bỏ những cái tập quán xấu xa, những cái luật lệ tạm bợ không cứu vãn được phần hồn, và chúng ta không đi về luật Trời thì chúng ta bị kẹt trong cái tham sân. Còn nếu mà chúng ta về luật Trời thì tất cả mỗi mỗi đều có sự quy luật, chúng ta an tâm. Trời đã ra luật nghĩa là không có sai chạy, căn nào quả nấy, người nào sai người đó chịu, luôn luôn công minh sáng suốt, và nếu chúng ta còn đặt vào vấn đề đó, và

động loạn trong vấn đề đó, và đặt thêm cái luật lệ nữa, là tự ràng buộc mình chứ đâu có phải cứu mình.

Cho nên những sự tranh đấu bao nhiêu năm nay, quý vị đã lớn tuổi rồi, dòm thấy có cái gì có kết quả đâu, rốt cuộc mọi người phải trở về luật Trời căn bản để sống, để tiến hóa, dồi dào đầy đủ phong phú. Nếu các bạn biết trở về với phần hồn của các bạn thì luật Trời rất tỉ mỉ chứ không phải đơn giản như cặp mắt phàm các bạn thấy là không có ông Trời. Có ông Trời, có luật Trời, có sự minh chánh.

Thì cái Pháp Lý Vô Vi cho các bạn thấy rằng một đêm các bạn công phu thanh thân và đêm sau các bạn động loạn, các bạn thấy có luật Trời chưa? Tại sao động loạn? Có thưởng có phạt, trong lúc các bạn được thanh nhẹ đó là cái phần thưởng, mà phạt các bạn là vì trong động, vì trong sự tham dục động loạn của các bạn, mà các bạn chỉ vun bồi khía cạnh đó mà quên khía cạnh thanh giải bên trên, cho nên kẹt chỗ đó.

Cho nên chúng ta từ trong động tìm ra cái tịnh, dù các bạn động ở giới nào nhưng mà giới thanh của trung tim bộ đầu các bạn phải giữ, phải giữ luôn luôn cái thanh đó thì các bạn mới thấy rằng cái động này cũng thanh luôn, và lúc đó các bạn mới thấy nhẹ nhàng. Thần thức các bạn mở, thì các bạn đi đâu làm việc ta bà, đi đâu các bạn các bạn cũng không rời cái điểm chánh là trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ. Dù các bạn làm gì làm, cũng phải hướng về đó để làm mọi việc cho thể gian, thì lúc nào các bạn cũng thanh và các bạn lại đem ảnh hưởng tốt cho các người xung quanh với chúng ta.

Chúng ta thấy rằng vô sanh vô tử, muôn loài vạn vật đồng thanh tiến hóa học hỏi vô cùng. Cho nên cái ảnh hưởng của các bạn đi đến đâu cũng cảm động được người khác, còn nếu chúng ta ở trong cái eo hẹp, mà lý luận cái chuyện đời, cái luật lệ tạm khuynh này, mà nó có thể gây cho phần hồn chúng ta bấn loạn vô ích. Chúng ta đã có đường lối rõ ràng phải thực hành tự tiến, chúng ta có đạo pháp của mỗi người, phải cố gắng thực hành mới được. Chính mình sửa mình mới là chánh pháp, còn nhờ người ta sửa mình không được! Họ cũng có sự bận rộn của họ, làm sao họ sửa mình được? Cho nên chúng ta phải tự sửa tự tiến.

(còn tiếp)

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thắm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

BD, 15-03-02

Kính gửi Đức Thầy!

Thầy kính yêu, sẵn dịp anh T. về Việt Nam trở qua con xin được hàn huyên đôi lời với Đức Thầy, nếu có gì làm phiền Thầy kính xin Đức Thầy từ bi tha lỗi cho con.

Thưa Đức Thầy vừa qua trên đường tu học, con đã gặp những trở ngại và thử thách tưởng chừng như khó vượt qua, cũng nhờ ân điển của Đức Thầy thương yêu giải mở nên con đã vượt qua được thử thách, con nghĩ Đức Thầy luôn luôn và lúc nào cũng sát bên con để dìu dắt và giúp đỡ con trên mọi phương diện từ đời lẫn đạo, con không biết đền ơn của Đức Thầy sao cho đủ, chỉ biết rằng cố gắng thực thi những gì Đức Thầy đã thương yêu và dạy bảo từ nhiều năm qua.

Đức Thầy kính yêu,

Một lần nữa cho con được xin lỗi Đức Thầy vì đã dám làm phiền đến Thầy khi đụng phải bài học khó khăn. Từ ngày được Đức Thầy giúp đỡ và cứu giải, con của con cháu trở nên rất ngoan và thường xuyên niệm Phật để đáp lại một phần nào ân đức của Thầy đã cứu giúp, con xin cảm ơn đức Thầy nhiều lắm.

Con có vài hàng qua cho Đức Thầy, con xin phép được dừng bút. Kính mong Đức Thầy trẻ mãi. Con rất mong gặp lại Đức Thầy. Con.

NTT

T.B: Con rất trông tin của Đức Thầy.

- Con xin phép được hỏi Đức Thầy, về trường hợp con của con, hiện cháu rằm cổ gắng niệm Phật, trong lúc niệm Phật cháu thường thấy: hình mặt trăng tròn sáng ngay trung tim chân mày nhìn thấy xa xa và nhỏ, và hai lần đang niệm tự nhiên thấy sáng chói lòe, ngay trung tim chân mày rất chói dù mắt đang nhắm, sau đó lại xuất hiện nhiều màu sắc cũng ngay trung tim chân mày như tím, xanh, đỏ. Khi ngồi niệm thấy người cao lên. Kính xin đức Thầy minh giải những hiện tượng trên, cảm ơn Đức Thầy.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

AC, ngày 4/6/2002

T T,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 15/3/2002 được biết con trai của con đã trở về với con, rất ngoan và tự biết niệm Phật, đại trí của cháu sẽ được mở và sẽ hiểu rõ từ bi là gì? Lại càng quý yêu cha mẹ hơn xưa, muốn gặp Thầy thì phải nghe lời Thầy đã phân giải cho con nhiều năm qua. “Thế gian vô nan sự, bá nhẫn thành kim thị thái hòa”. Mọi sự sẽ êm đẹp khi gia đình hiểu được giá trị của sự thanh tịnh. Chúc con và gia đình vui khỏe.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THƯỢNG ĐẾ MÀ CÓ,
HÒA TAN VỚI THƯỢNG ĐẾ MÀ TỰU

Hồn người dứt bởi Bề Trên
Thượng trung hạ giới lập nền cảm giao
Phân chia đủ sắc đủ màu
Thăng hoa giáng hạ khai mầu nhiệm tâm
Thực hành tiến giải tự tâm
Siêu âm thức giác trầm ngâm thâm tình
Ngọc Hoàng Ngài đã chứng minh
Các con mình cảm chơn tình ra đi
Tu hành giải tỏa hợp thì
Những cơn bản loạn tạm ghi ở đời
Thương yêu Cha Mẹ chớ rời
Tình thương đạo đức do nơi tâm mình
Bầu trời biểu hiện đẹp xinh
Lập bề gia thất giao tình thế nhân
Cha lành sáng suốt ban ân
Giúp cho con trẻ ân cần tiến tu
Biết mình động loạn khờ ngu
Đời là tạm cảnh học tu học hòa
Khắc tâm phục thiện thật thà
Trong con có sẵn con hòa tiến lên
Trời sanh Trời tạo tặng nền
Xét mình hiểu rõ chẳng quên Cha Trời
Bình tâm phán xét chơn lời
Quy y nội thức đời đời an khương

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.02 PHẨM GIỚI

13. CHUYỆN MŨI TÊN (Tiền Thân Kandina)

Đáng nguyên rửa mũi tên...,

Câu chuyện này, khi ở Kỳ Viên, Thế Tôn đã kể lại sự cảm dỗ của những người vợ trước đối với các Tỳ kheo. Câu chuyện này sẽ được kể trong Tiền thân Indriya số 248, Chương tám. Thế Tôn nói với Tỳ kheo:

- Nay Tỳ kheo, do người đàn bà này, trước kia mạng ông bị hoại diệt và bị thiêu sống trong lửa hừng.

Các Tỳ kheo yêu cầu Thế Tôn giải thích rõ câu chuyện ấy, và Thế Tôn trình bày rõ câu chuyện bị tái sanh che lấp.

[Bắt đầu từ nay, chúng tôi sẽ không nói đến lời yêu cầu giải thích của các Tỳ kheo, sự trình bày rõ câu chuyện bị tái sanh che lấp, mà chúng tôi chỉ nói: Kể câu chuyện quá khứ. Tất cả các phần còn lại đều được hiểu như ở các chuyện trước.]

Thuở xưa, tại nước Ma-kiệt-đà, vua nước ấy đang trị vì ở thành Vương Xá. Đến mùa lúa, các con nai trú ở Ma-kiệt-đà gặp nguy hiểm, vì vậy chúng đi vào con đường núi trong rừng. Tại đây, một con nai rừng lại luyện ái một con nai cái sống ở một làng biên địa. Khi các con nai từ đường núi về trong thời đi xuống biên địa của làng, vì tâm luyện ái con nai cái ấy, con nai núi đi theo nó. Con nai cái nói:

- Chàng là một con nai núi ngu si. Tại biên địa của làng, có nguy hiểm và có chuyện đáng sợ hãi. Chớ đi xuống với chúng tôi.

Vì con nai núi có tâm luyện ái, không chịu trở lui, vẫn đi với con nai cái. Người dân ở Ma-kiệt-đà biết thời kỳ các con nai từ đường núi đi xuống, và ẩn núp tại chỗ kín bên đường.

Trên đường hai con nai ấy trở về, một người thợ săn ẩn núp tại một chỗ kín. Con nai cái đánh được hơi người, biết có người thợ săn ẩn núp, nên bảo con nai núi đi trước, còn mình đi sau. Người thợ săn chỉ với một phát tên, bắn ngã con nai tại chỗ.

Con nai cái biết con nai rừng bị bắn trúng, liền nhảy lên, chạy như gió. Người thợ săn ra khỏi chỗ ẩn núp, lột da con nai núi, nhen lửa, và nướng thịt nai ngon ngọt trên đồng than hồng. Sau khi ăn thịt, uống nước xong, với đòn gánh anh ta mang về phần thịt dư thừa còn máu nhỏ giọt để làm vui lòng mấy đứa trẻ, và đi về nhà.

Lúc ấy, Bồ Tát được sanh làm một vị thần ở khu rừng ấy. Thấy sự việc đã xảy ra, ngài suy nghĩ như sau:

“Con nai ngu dại này chết không phải do mẹ, không phải do cha, chỉ do lòng dục. Chúng sanh hưởng lạc thú khi dục mới tượng hình, nhưng rồi sẽ gặp nạn khổ đau, bị chặt tay, bị năm loại khổ đau, bị trói, bị đánh. Làm cho những người khác khổ và chết là điều đáng bị chỉ trích ở trong đời này! Quốc độ nào có nữ nhân hoành

hành, ra mệnh lệnh, quốc độ ấy bị nữ nhân lãnh đạo là điều đáng chỉ trích! Những chúng sanh nào chịu để cho nữ nhân chi phối thật đáng bị chỉ trích”.

Trong khi các vị thần khác nói lời tán thán và cúng dường hương, hoa v.v..., Bồ Tát tóm tắt ba lời chỉ trích trong một bài kệ, khiến toàn khu rừng ấy vang lên âm thanh dịu ngọt. Ngài thuyết pháp với bài kệ này:

*Đáng nguyên rửa mũi tên
Bắn người gây thống khổ,
Đáng nguyên rửa quốc độ
Do nữ thần lãnh đạo!
Đáng nguyên rửa chúng sanh
Chịu thần phục đàn bà!*

Như vậy, với một câu kệ, cả ba lời chỉ trích được Bồ Tát tóm tắt, và toàn khu rừng vang dậy lời thuyết pháp khi Bồ Tát thuyết giảng uy lực của Đức Phật.

Bậc Đạo Sư, thuyết pháp thoại này xong, liền giảng về Bốn Sự thật. Cuối bài thuyết giảng, vị Tỳ kheo ái luyến chứng quả Dự Lưu. Bậc Đạo sư kể hai câu chuyện, kết hợp chúng với nhau, và kết luận với sự nhận diện Tiền thân:

- Thời ấy, con nai rừng là vị Tỳ kheo luyến ái, con nai cái là vợ trước của Tỳ kheo, còn vị thần thuyết pháp nêu rõ tội lỗi dục tham là Ta vậy.

(còn tiếp)

